

Fra Furen's februar-udgave i 1985 bladrede jeg mig frem til en side, hvor der var noget om, hvorfor vi råber "fore" og et referat fra årets andespil. Her skal man vide, at klubhuset var det, der i dag er juniorernes lokale, hvor der altså var plads til 80 andespillere. – Kunne det måske være en idé at genoptage andespilstraditionen? Steffen's (klubhusansvarlig og medstifter af klubben) forslag om at grave en kælder under længen med omklædningsrummene blev jo heller ikke til noget. Til gengæld fik vi stillet Riddersalen til rådighed i slutningen af 80'erne. Det der med en regelaften (nederst på siden) havde vi i begyndelsen af året, hvor Claus Bytzau på fremragende vis bl.a. fortalte om den nye dropperegulering og om, at flaget gerne må rammes, når man putter.

Beware — before ...

Mange har undret sig over, hvorfor golfspillere skal råbe "fore", hvis der er risiko for, at de kan komme til at ramme andre med et mindre vellykket slag. I Sønderjyllands Golfklubs blad, maj 1984, gav Mogens W. Pedersen denne forklaring:

Kun de færreste tænker over baggrunden, når råbet "FORE" gjalder ud over golfbanen. De fleste har også rigeligt med at dukke sig for den vildfarne bold, som de med sikkerhed ved suser rundt et eller andet sted i atmosfærens lavere luftlag.

Udtrykket stammer — ganske som golfsporten — fra Skotland, hvor det overhovedet intet havde med sport at gøre. Råbet blev brugt af det skotske artilleri i det 16. århundrede.

Når militæret på den tid gik til angreb, lå artilleriet bagude med deres kanoner som støtte for det fremrykkende infanteri. Derfor var det nødvendigt at advare fodfolket, når kanonerne blev affyret, så man ikke kom for skade at nedlægge sine egne.

Umiddelbart før skuddet skulle gå, råbte artilleristerne: Beware before. Siden blev dette forkortet til: Ware before, og sidst kort og godt til: Fore!

Og dette ord tog golfsporten til sig, når der opstod farer på banen. Udtrykket har altså det helt klare formål at skabe sikkerhed på golfbanen. En sikkerhed, der er påkrævet og sammenfattet i et sæt etiketteregler.

Det sker alt for ofte, at der lades hånt om disse etiketteregler. Langt de fleste gange er resultatet dog kun, at medspillerne bliver ærgerlige, irriterede eller måske ligefrem rasende.

Om andespillet

Traditionen tro har klubben også i dette vinterhalvår haft andespil. Det var den 3. december, og det må nok siges, at det blev et tilløbsstykke, særlig på baggrund af, at Danmarks Radio den aften transmitterede "Jeppe på Bjerget" i TV i anledning af Holbergs fødselsdag.

Klubbens medlemmer svigter naturligvis ikke, når alle gamle som nye — kaniner, onkler, tanter — kaldes til samling omkring levende lys, brune kager, pebernødder, glögg og chancen for at vinde rødvin, ænder og gæs.

Tænk! Vi var omkring 80 medlemmer, der sad over — under og imellem hinanden i vores nu efterhånden alt for lille klubhus.

Dette opbud af medlemmer — iøvrigt også ved andre lejligheder — har fået bestyrelsen til at nedsætte et byggeudvalg, der skal forsøge at finde frem til en løsning på udvidelsen af klubfaciliteterne. Det skal her røbes, at der er planer om, efter at klubben ikke kan få Riddersalen, at opføre et hvidkalket bindingsværkshus med stråtag og storkerede på den tidligere drivhusgrund.

Et af de utallige andre forslag går ud på at grave kælder ud under hele klubhuset, Colins shop, omklædningsrummene og sekretariatet. Men herom senere.

Høj og godt nytår!

Steffen

- • • • •
- **Klubaften!** •
- Søndag, den 3. marts er sidste •
- klubaften i vintersæsonen 1984/ •
- 85, og det vil da være naturligt at •
- tale om golfregler, inden vi tager •
- hul på en ny sæson. •
- • • • •

For nylig var der en udsendelse på DR1 med titlen: "Jagten på de forsvundne eventyr". Den handlede om tyveriet af to af H. C. Andersens originale eventyr. "Kejserens nye klæder" og "Elverhøj". Det inspirerede mig til at genlæse artiklen om, dengang H. C. Andersen blev kåret som æresborger i Odense i 1867. Et godt eksempel på en kunstner, der i den grad blev fejret, mens han var i live og dermed opleve verdensberømmetheden. Tæt på artiklen om HCA faldt jeg over en lille notits om nye tiltag i Københavns Zoo, som blev grundlagt i 1859. Der er meget, meget langt fra de første bure til det nye panda-anlæg.

December 1867

Festen i Odense for H. C. Andersen. Odense, den 7de December. (Fyens Stiftstid.). I Raadhusets festligt smykkede Sal, hvor Æresgjæstens Brystbillede var anbragt paa et Fodstykke i Midten af Salen og omgivet af Medailloner med Indskrifterne: "Den 2den April 1805" (Digterens Daabsdag), "Den 4de December 1819" (den dag, da han forlod Odense) og "Den 6te December 1867", samledes igaar Eftermiddags Kl. 4 saamange Mænd og Kvinder af de forskellige Stænder, som Salen kunde rumme (ialt 250). Talernes Række aabnedes af Borgermester, Justitsraad Mourier, som udraabte et Leve for Hs. Maj. Kongen, idet han mindede om, at det her i Danmark var en god gammel Skik, at man ved festlige Sammenkomster først drak en Skaal for Kongen. Efterat en Sang var afsungen talte Grosserer B. Petersen for Æresgjæsten.

For omtrent 50 Aar siden – yttrede Taleren – forlod en fattig Dreng sin Fødeby for at begynde Kampen. Afrejsen herfra gik stille og ubemærket hen, for Ingen kjendte ham; dog jo, to Kvinder, hans Moder og Bedstemoder fulgte ham et Stykke paa Vejen, men deres Ønsker og Bønner fulgte ham hele Vejen. Det foreløbige Maal var Hovedstaden; der skulde og vilde han kæmpe for at naae sit Maal. I den store Hovedstad stod han ene uden Venner eller Frænder; men han begyndte Kampen, og han havde dertil to kraftige Støtter: "Tillid til Forsynet", at det nok vilde hjælpe ham, og "Tillid til sine egne Kræfter". Kampen var haard og bitter, og mange Savn førte den med sig; men bestandig fremad førte hans stærke Villie ham, og maaskee netop denne Kamp og disse Savn fødte hans underfulde Phantasi med dens Rigdom og høje Flugt. Nu har Kampen ført til Sejer; han staaer nu hædret af Konger og Fyrster, men hvad mere er, æret og agtet af sine Medborgere. Som et ringe Beviis herpaa har Communalbestyrelsen kaaret ham til Æresborger i hans Fødeby, og at den herved har truffet et almindeligt Ønske, fremgaar af den sjeldne Eenstemmighed, hvormed Beslutningen toges, og den store Higen, der har viist sig efter at deeltage i denne Fest til hans Ære. Derfor et Leve for vor Æresborger, Digteren Hans Christian Andersen! Jublende Hurraraab.

Etatsraad H. C. Andersen takkede dybt bevæget; han kom uvilkaarligt til at tænke tilbage paa Barndommens Dage. Til denne Sal knyttede sig nu 3 Minder for ham; det første om, at han som en Dreng var kommen derop og havde seet et Voxcabinet; han følte sig da greben af en underlig Følelse ved at see Konger og Fyrster og Verdens berømte Mænd fremstillede; en anden Gang skulde han see en Fest i Salen; en gammel Stadsmussicus tog ham med derop; man fejrede Kongens Fødselsdag og fra Orchesteret i den oplyste Sal saae han paa de Dandsene, blandt hvilke han kjendte Flere; det tredje Minde, var fra i Dag, da han selv nu stod som Gjæst i Salen og mødtes med saa uendelig megen Hjertelighed. Det Hele forekom ham som et Eventyr, men det havde lært ham, at Livet selv dog er det skønneste Eventyr.

I Aftenens Løb glædede H. C. Andersen de Tilstedeværende ved at oplæse to Eventyr. Under Ballet indløb fra Hs. Maj. Kongen nedenstaaende Telegram, der modtoges med almindelig Jubel. Kl. 11 skiltes man ad, medtagende Mindet om en særdeles hjertelig og vellykket Fest. Et stort Fakkeltog, hvori Byens samtlige Corporationer med Faner deeltog, og som talte 150 Fakler, drog omtrent Kl. 8 ud i Byen. En Deputation gik op paa Raadhuussalen, bragte H. C. Andersen en Lykønskning fra samtlige Haandværkere og udtalte det Haab, at han endnu i mange Aar maatte ligesom hidtil virke til Held for sig selv og til Hæder for gamle Danmark. H. C. Andersen bad Deputationen om at bringe Forsamlingen en hjertelig Hilsen og Tak fra ham for den Ære, den havde viist ham, og bad undskylde, at han paa Grund af en stærk Forkjølelse ikke selv kunde komme med at hilse paa den. I hans Barndom var det blevet ham spaaet, at hans Fødeby engang vilde blive illumineret til Ære for ham, og naar han nu ved at kaste Blikket ud over Pladsen saae de mange lysende Fakler, maatte han heri faae en Opfyldelse af Spaadommen.

Under Festmaaltidet indløb der en Mængde Lykønskningstelegrammer til H. C. Andersen; blandt disse skulle vi særligt nævne følgende: Fra Hs. Majestæt Kongen: "Til den Dem i Dag beviste Udmærkelse af Deres Fødebys Borgere bevidner jeg og min Familie vor oprigtigste Lykønskning." Christian R.

April 1863.

Den zoologiske Have ved Frederiksberg aabnedes Skærtorsdag. Haven er i afvigte Vinter bleven forsynet med flere nye, hensigtsmæssigt indrettede og smukke Bygninger, blandt hvilke et storartet Hønsehuus med særskilte Afdelinger for de forskellige Racer, udmærker sig. Blandt Havens nye Seeværdigheder af Dyr og Fugle skulle vi nævne et Rensdyr, en Sneeuagle, 2 Skrigørne, nogle smukke Papegøjer m. M.